

Introduktion

Följande skrift, som gavs ut 1937, är ett typiskt exempel på den antitrotskyistiska kampanj som de stalinistiska kommunistpartierna förde i slutet av 30-talet. Vi ska här inte närmare syna de argument som Gustav Johansson framför, eftersom de finns i detalj vederlagda i ett otal skrifter, se t ex Kenth-Åke Anderssons [Utvecklingen i Sovjet](#) och [Om Moskvarättegångarna](#), utdraget ur Lous Fischers Lenin-biografi [Om fredsförhandlingarna i Brest-Litovsk](#), samt debatten om ["Trotskyismen, fronterna och vietnamrörelsen"](#) som fördes i början av 70-talet och som också behandlar många av de frågor som Gustav Johansson tar upp. Se även Yngvar Ustvedts bok [Världsrevolutionen i Hønefoss. En redogörelse för Leo Trotskijs vistelse i Norge](#), som bl a grundligt reder ut frågan om "Pjatakovs Norgeresa", dvs påståendet i den andra Moskvarättegången att Pjatakov 1935 skulle ha rest till Norge och där träffat Trotskij och fått instruktioner för att utföra terroristdåd (se bokavsnittet "Norskt efterspel").

Broschurförfattaren, Gustav Johansson (1895 -1971), var ingen lättviktare utan ett av det stalinistiska SKP:s verkligt tunga namn. Han var en av "1929 års män", den grupp som övertog ledningen av det Moskva-trogna svenska kommunistpartiet, SKP, sedan partiledningens majoritet uteslutits ur Kommunistiska internationalen och tagit med sig medlemsmajoriteten och bildat ett nytt parti, som till en början bibehöll namnet SKP, men som 1934 döpte om sig till Socialistiska Partiet. Under många år var Gustav Johansson ledamot av det Moskva-trogna SKP:s verkställande utskott eller politbyrå som det hette efter sovjetisk förebild, och chefsredaktör för partiets huvudorgan *Ny Dag*. Gustav Johansson var dessutom en skicklig revy-författare (skrev bl a åt Karl-Gerhard), där hans begåvning otvivelaktigt kom bättre till sin rätt än i politiken.

6 maj 2007

MF och AH

Trotsky och trotskyismen

Av Gustav Johansson

Utgiven av Arbetarkulturs Förlag - 1937

Det är på tiden att Sveriges arbetarklass och alla andra antifascister frigör sig från kontraprevolutionens Trotskylegend.

En lång erfarenhet och tvenne stora processer inför hela världsoffentligheten har klargjort trotskyismens kontrarevolutionära roll för alla dem som tar någon hänsyn till fakta. Ändå framträder representanter för den svenska arbetarrörelsen och söker intala arbetarna att trotskyismen är en revolutionär rörelse, att Trotsky och hans redskap tillhör Lenins gamla garde och kämpar för Lenins linje, medan Stalin och hans medkämpar, vilka leder det socialistiska uppbygget i Sovjetunionen, anklagas för avvikelser från Lenins linje.

Verkligheten bakom Trotskylegenden.

Trotsky har aldrig tillhört Lenins gamla garde. Från bolsjevikpartiets bildande år 1903 till år 1917 var han en typisk halvmensjevik och stod i ständig kamp mot Lenin. År 1917 började han ett kort gästspel i kommunistiska partiet, där han var och förblev ett främmande element. Han återvände ständigt till sin teori att den ryska revolutionen måste gå under om den icke omedelbart följdes av segerrika revolutioner i Europas större länder, medan Lenin hävdade möjligheten att bygga socialismen i ett enda land. Medan Stalin och kommunistiska partiet i

övrigt hävdade denna linje och efter Lenins död gav det avgörande beviset för dess riktighet genom femårsplanernas väldiga socialistiska bygge, genom socialismens oavbrutna segertåg, ville Trotskij, Radek, Pjatakov, Sokolnikov, Sinovjev och Kamenjev kapitulera inför kapitalismen och måste därför avlägsnas från det kommunistiska partiet. I grämelsen över sin politiska bankrutt har Trotskij och trotskisterna sjunkit så djupt att de i dag utgör en utpräglat kontrarevolutionär grupp av förbrytare och skadegörare, som direkt samarbetar med Hitlerfascismen.

Krigsanstiftarna behöver agenter.

Det fascistiska krigshotet kastar sin slagskugga över Europa i dessa dagar. Hitler och Mussolini har brutit alla sina stora löften och endast bringat ohygglig terror, hunger och finansiell ruin över Tysklands och Italiens folk. De söker en utväg i en provokatorisk utrikespolitik i syfte att tända en ny världsbrand. Hitler har i detta syfte allierat sig med Japans reaktionära, ständigt krigslystna regering.

Det största hindret för fascismens planer är Sovjetunionen, den kommunistiska världsrörelsen och dess arbete för en antifascistisk enhetsfront. Sovjetunionens gigantiska socialistiska segrar väcker begeistring bland arbetets massor i hela världen. Den nya sovjetförfattningen visar världens arbetande massor, att Sovjets väg är vägen till den verkliga socialistiska demokratin, till krisernas och arbetslöshetens avskaffande och till ekonomisk och kulturell blomstring i socialismens tecken. Sovjetunionens fredsfördrag och konsekventa fredspolitik i övrigt korsar ideligen fascisternas planer. När fascismen gick till angrepp mot den spanska demokratin, var sovjetregeringen den enda regering i Europa, som gav sitt kraftfulla stöd åt Spaniens lagliga regering, ett stöd som blev dubbelt värdefullt då Västeuropas demokratiska regeringar svek sin plikt och fortsatte att falla undan för de aggressiva fascistmakterna. Kominterns enhetsfronts- och folkfrontspolitik mobiliserar de bredaste massor till kamp mot kriget och fascismen.

Fascismen sitter trångt. Hitler och hans medbrottslingar söker sin enda utväg i kriget. I sina krigsförberedelser behöver de politiska agenter, spioner, provokatörer och hemliga mördarband. Sådant folk vimlar redan i alla Europas viktiga centra, inte minst här i Sverige.

Framför allt söker Hitler efter agenter som kan nästla sig in i Sovjetunionen och i arbetarrörelsen, för att störa det socialistiska uppbygget, för att splittra och desorganisera arbetarrörelsen och motverka den mäktiga proletära enhetsrörelsen.

Gestapo har funnit sina män.

För sådant ändamål behöver fascismen folk med politiskt förflutet, urspårade element och politiska bankruttörer, vilka lånar sig till vad som helst.

Trotskijs och trotskisternas förgrämda hat mot Sovjet och kommunismen är så stort att de blivit redskap åt Hitler och Japan. Sedan många år har Trotskij och trotskisterna uteslutande sysslat med splittringsarbete i arbetarrörelsen, med kontrarevolutionära stämplingar i Sovjetunionen, med skadegörelse i sovjetindustrin och mordplaner mot Sovjetunionens ledande män.

Därför är det nödvändigt att utrota sovjetfiendernas Trotskijlegend. Endast fascismen har intresse av att den legenden hålles vid liv. Sverges arbetare och antifascister måste göra sig förtrogn med den osminkade sanningen: att trotskisterna inte är något annat än ett internationellt politiskt förbrytarband i fascismens tjänst.

Vi skall härnedan visa hur det gått dithän.

”Lenins gamla garde.”

Det är Trotskij själv som är den flitigaste förkunnaren av lögnen att han tillhör Lenins gamla garde. Då hans mordplaner avslöjades vid den stora Moskvaprocessen i augusti, presterade han redan i sin första förklaring följande mästestycke av koncentrerad förljugenhet:

”Det bolsjevikiska partiets politiska byrå hade som bekant från början följande sammansättning: Lenin, Trotskij, Sinovjev, Kamenjev, Rykov, Tomskij och Stalin. Lenin är död och de övriga fem är anklagade som terrorister och för att ha sammansvurit sig mot den sovjetstat de själva bildat.”

Några exempel på Trotskijs förljugenhet.

Trotskij kunde inte från början vara medlem av bolsjevikiska partiets högsta ledning. Bolsjevikpartiet räknar sin historia från år 1903 och Trotskij blev medlem först år 1917.

Det kan heller inte vara fråga om den politiska byrå, som ledde den stora revolutionen i november 1917, ty där var Sinovjev och Kamenjev icke med. Lenin hade strax dessförinnan krävt deras omedelbara uteslutning ur partiet, därför att de uppträtt som ”revolutionens strejkbrytare”.

Trotskijs påståenden är alltså en serie direkta lögner. Bolsjevikrevolutionen 1917 leddes av tvenne femmanna-kommittéer, en politisk och en militär ledning, med Lenin som den främste i den politiska ledningen. Stalin var den ende av centralkommitténs ledamöter, som tillhörde både den politiska och den militära ledningen. Den organisationskommitté, som militärt och organisatoriskt ledde novemberrevolutionens genomförande bestod av följande fem man: Stalin, Sverdlov, Djersjinskij, Bubnov och Uritskij.

Men vi återgår till situationen 1903. Av de män som Trotskij räknar upp tillhörde endast Lenin bolsjevikernas första ledning. Stalin, som sedan 1898 var verksam i den revolutionära rörelsen i Kaukasien var vid den tidpunkten förvisad till östra Sibirien för sin kamp mot tsarismen. Efter sin första rymning från Sibirien år 1904 blev han den främste kämpen för Lenins linje i partiorganisationen i Tiflis. Vid partiets tredje kongress i Stockholm år 1906 var Stalin med som ombud för de kaukasiska organisationerna och trogen förkämpe för Lenins linje.

Men hur var det med Trotskij?

När Lenin 1903 lade grunden till det bolsjevikiska partiet publicerade Trotskij en stridsskrift mot Lenins linje, ”Våra politiska uppgifter” som han tillägnade ”min dyre lärare P. Axelrod”, – den kände mensjevikledaren. ”Mellan gamla och nya Iskra” (bolsjevikernas och mensjevikernas linje) ”ligger en avgrund”, förklarade Trotskij, och själv tog han plats på den mensjevikiska sidan.

Revolutionen 1905.

Under revolutionen 1905 utformade Lenin sin lära om den borgerligt-demokratiska revolutionens överväxande i den socialistiska revolutionen. Mensjevikerna hävdade, att en lång kapitalistisk utvecklingsperiod var ofrånkomlig mellan dessa revolutioner, medan Lenin klargjorde hur den ena kan växa över i den andra. Erfarenheterna från 1917 visar att Lenin hade rätt.

Trotskij framträdde återigen som mensjevik men maskerade som vanligt sin mensjevikiska uppfattning med vänsterfraser. Då Lenin kämpade för sin paroll om arbetarnas och böndernas revolutionärt demokratiska diktatur förklarade Trotskij, att man omedelbart skulle kräva en arbetarregering. ”Ingen tsar, fram för en arbetarregering”, var Trotskijs paroll. Hans skenradikala paroll hindrade honom icke att samarbeta med mensjevikerna och att schackra med borgarna.

Trotskij's oförståelse för bondefrågan.

Under 1905 års revolution utformade Trotskij sin bekanta speciella teori om den permanenta revolutionen. De borgerliga pressmännen, som inte har den blekaste aning om den ryska bolsjevismens historia, sitter sedan länge fast i villfarelsen att Trotskij's tal om den permanenta revolutionen är något extra revolutionärt.

I verkligheten har Trotskij med denna "teori" bevisat sin fullständiga oförmåga att begripa Lenins linje i bondefrågan. I teorin om den permanenta revolutionen hävdar Trotskij att det segrande proletariatet oundvikligen måste komma i krig med bönderna, vilka han betraktar som en enda reaktionär massa. Men kommunisterna segrade i den ryska revolutionen därför att de följde Lenins linje om arbetarklassens förbund med böndernas stora massor i kamp mot godsägare och storbönder, borgarklassens naturliga bundsförvanter.

Efter nederlaget vid 1905 års revolution måste Lenin och Stalin och de övriga bolsjevikerna föra en hård kamp mot likvidatorerna, som ville uppgge den hårda illegala kampen. Härvid hade Lenin ständiga sammanstötningar med Trotskij. Lenin skrev:

Trotskij och de honom liknande trotskisterna och kompromissmakarna är skadligare än någon likvidator. Ty de övertygade likvidatorerna uttalar sina åsikter öppet och det är lätt för arbetarna att genomskåda deras falskhet, men herrarna Trotskij bedrager arbetarna, döljer det onda, och omöjliggör dess avslöjande och ett tillfrisknande. Var och en som understödjer trotskijgruppen understödjer lögnens och arbetarbedrägeriets politik, en politik som syftar till att dölja de likvidatoriska strävandena. (Samlade verk. Band XV, sid. 278.)

Pragkonferensen och Augustiblocket.

I januari 1912 sammankallade Lenin den bekanta Prag-konferensen, som drog den slutgiltiga skiljelinjen mellan bolsjeviker och mensjeviker. De opportunistiska grupperna med Trotskij i spetsen sammankallade samma år en konferens mot Lenin i Wien och bildade där det s. k. augustiblocket. I det blivande augustiblockets förberedande förklaring till Andra Internationalen, som offentliggjordes i Vorwärts den 26 mars 1912, heter det bl. a. om bolsjevikernas konferens i Prag:

Rådplägningen förklarar, att denna konferens är ett öppet försök från en grupp av personer, vilka fullt medvetet vill driva partiet till splittring, att usurpera partiets fana, och vi uttalar vårt djupa beklagande över, att några partiorganisationer och kamrater har fallit offer för detta bedrägeri och därigenom befordrar det leninska koteriets splittrings- och usurpationstendenser.

Lenins hårda dom över Trotskij.

Lenin skrädde inte orden, när han i de illegala stridernas år gick till rätta med Trotskij. I en artikel om nationernas självbestämmanderätt, skriven 1914, yttrade Lenin om Trotskij:

Aldrig någonsin, inte i någon av marxismens allvarliga frågor, hade Trotskij en fast mening, alltid "kröp han in i revorna och sprickorna" i den ena eller den andra meningsskiljaktigheten och hoppade därvid från en sida till en annan.

I en artikel skriven i maj samma år kompletterar han denna karaktäristik:

I slutet av 1903 var Trotskij rabiat mensjevik, d. v. s. han hade sprungit över från "Iskra"-anhängarna till "ekonomisterna"; han förkunnade: "mellan den gamla och den nya "Iskra" ligger en avgrund". Åren 1904-05 drog han sig ifrån mensjevikerna och intog en vacklande hållning varvid han än samarbetade med Martynov ("ekonomisterna"), än förkunnade den vänsterplumpa "permanent revolutionen". Åren 1906-07 närmade han sig bolsjevikerna och på våren 1907 förklarade han sig solidarisk med Rosa Luxemburg. I sönderfallsperioden går han, efter lång "icke-fraktionell" vacklan, åter till höger och i augusti 1912 ingår han i ett block med likvidatorerna. Nu drar han sig åter ifrån dem, men upprepar dock i allt väsentligt deras torftiga tankar. Sådana typer är karaktäristiska som spillror av historiska bildningar och formationer från i går, när den proletära

massrörelsen i Ryssland ännu sov och vilken liten grupp som helst "hade plats" att ställa upp sig själv som strömning, som grupp, som fraktion, med ett ord som en "makt" som talade om förening med andra.

Om Trotskij's kända vana att ideligen återvända till sina misstag och i likhet med vissa av sina lärjungar söka hävda att han "återigen fått rätt", ironiserar Lenin i samma artikel:

Trotskij tycker mycket om att "med en kändares lärda min" och med yppiga och klangfulla fraser förklara de historiska företeelserna på ett för Trotskij smickrande sätt.

Under krigsåren utformade Lenin sin bekanta analys av den olikartade utvecklingen i de olika kapitalistiska länderna. På grundval av denna sin analys fastslog han, att det var möjligt att socialismen kunde segra i några få eller till och med i ett enda land. Denna Lenins lära stod i klar motsättning till den uppfattning, som Trotskij redan framfört under revolutionen 1905, att revolutionen i Ryssland var dödsdömd om icke revolutionen samtidigt fördes till seger i några andra kapitalistiska länder. Ända sedan dess har frågan om socialismens möjlighet i ett land varit den viktigaste stridsfrågan mellan Lenin och Stalin å ena sidan och Trotskij å den andra. Att denna teoretiska skiljaktighet har en avgörande betydelse är lätt att inse. Den, som inte tror att det finns någon möjlighet att bygga socialismen i Ryssland, om det icke strax efteråt blir revolution även i Tyskland, England, Frankrike o. s. v., måste med naturnödvändighet bli en kapitulant som vill sträcka vapen för kapitalismen. Så blev också fallet med Trotskij och trotskisterna.

1917 begärde Trotskij att bli upptagen i kommunistiska partiet där han från början erhöll mycket betydelsefulla positioner. Men strax före oktoberrevolutionen upprepade han i en broschyr sin falska lära om socialismens omöjlighet i ett land. Han kom in i kommunistiska partiet på falskt pass och förblev ett främmande element i den bolsjevikiska rörelsen.

Disciplinbrottet i Brest-Litovsk.

År 1918, då Lenin förde en hård kamp mot Bucharin, Radek och andra för att klargöra Brest-Litovskfredens hårda nödvändighet, fick Trotskij's, Radek's och Bucharin's fraspolitik ödesdigra följder. I ett avgörande ögonblick gjorde Trotskij ett disciplinbrott, som fick ohyggliga verkningar.

Trotskij ledde underhandlingsdelegationen. I stället för att följa Lenins och Stalins telegrafiska direktiv och underteckna fredsfördraget, lämnade han förhandlingarna med en typisk trotskistisk fras: "Varken fred eller krig". Följden blev en tysk offensiv, som nådde fram till Petrograds omgivning, en offensiv som kostade sovjettrupperna väldiga offer i människoliv och material och medförde en mångdubbelt sämre fred än den Trotskij första gången vägrade underteckna. Trotskij's disciplinbrott i Brest-Litovsk "räddade" Estland, Lettland och Litauen åt kapitalismen och fascismen.

Trotskij och den röda armén.

Trotskij söker alltid pråla med militära förtjänster och söker utnämna sig själv till "Röda arméns skapare".

Det är icke Trotskij, som har skapat den Röda armén. Det är Sovjetunionens kommunistiska parti under Lenins fasta ledning. Partiets centralkommitté utövade den direkta ledningen, ledningen av operationerna på de olika fronterna och utsände överallt politiska kommissarier, vilka utvecklade och sammanfattade de spridda styrkorna till en mäktig röd armé. Trotskij var visserligen kommissarie för det röda försvaret under interventionens år och skyltade utåt som den Röda arméns ledare. Men i verkligheten fick partiet gång på gång ingripa mot Trotskij's misstag och farliga dispositioner.

Trotsky litade framför allt på de gamla militära fackmännen och den gamla krigslitteraturen. Han förstod aldrig att inbördeskriget har sin egen strategi och taktik. Trotsky föreslog exempelvis att förföljandet av Koltsjaks trupper på östfronten skulle hejdas och en del av den Röda armén överföras till fronten mot Denikin i söder. Partiets centralkommitté avvisade Trotskij's förslag och krossade Koltsjaks arméer vid Uralbergen för att senare ta itu med Denikin. Då Denikins trupper framträngde ända till Tula, 200 kilometer från Moskva, och det gällde att hejda hans offensiv, föreslog Trotsky en offensiv genom Dons steppområden, där det inte fanns några vägar och där de röda styrkorna skulle ha fått operera bland en fientligt sinnad kosackbefolkning. Stalin föreslog i stället, att huvudstöten skulle riktas genom Charkov och Don-bassängen, där de röda arméerna hade järnvägsförbindelser och säker folkförsörjning samt en vänskapligt sinnad industriarbetarbefolkning. Centralkommittén godkände Stalins plan och berövade på Stalins förslag Trotsky varje möjlighet att blanda sig in i sydfrontens angelägenheter. Det var Stalin, Vorosjilov och Budjonny, som förde den hårda kampen på denna front till avgörande seger.

Trotsky är ansvarig för att framryckningen i Polen 1920 företogs planlöst och utan befästande av de erövrade baserna, varigenom det blev möjligt för polackerna att slå tillbaka den Röda armén.

När Trotsky talar om sina militära förtjänster prålar han med lånta fjädrar.

Under alla dessa år var det framför allt en man, som hade Lenins och centralkommitténs fulla förtroende som den borne organisatören och sändes av centralkommittén till alla punkter, där fronten höll på att bryta samman, för att rensa bort de destruktiva elementen och samla de röda trupperna i slagordning igen.

Vid den avgörande kampen om Tsaritsyn, det nuvarande Stalingrad, vid Perm, vid Petrograd och på sydfronten, överallt var det Stalin som måste ta hand om tyglarna när den militära ledningen sviktade. I telegram till Lenin berättar han på sitt eget kärva språk om sitt kraftfulla ingripande vid operationerna i Petrograds närhet:

Marinspecialisterna försäkrar, att erövringen av fortet 'Krasnaja Gorka' från sjösidan kastar hela marinvetenskapen över ända. Mig återstår endast att begråta denna så kallade vetenskap. Den snabba erövringen av fortet 'Krasnaja Gorka' förklaras genom en grov inblandning i de operativa angelägenheterna från min sida, en inblandning som gick ända till återkallandet av befallningar till lands och vatten och genomtvingande av våra egna befallningar. Jag anser det som min plikt att förklara, att jag även i fortsättningen kommer att handla på samma sätt, trots all min vördnad för vetenskapen. Stalin.

Den store franske diktaren Henry Barbusse skriver om Stalins insats på fronterna:

Såväl de politiska och militära ledarna som soldaternas massor kände att i spetsen för dem stod en järnhård man med klara idéer för ögonen, obarmhärtig mot alla, som ville återföra slaverna till den gamla ordningen.

Trotsky's stora angrepp under Lenins sista levnadsår.

År 1920 tvingades Lenin ta upp en stor partidebatt med Trotsky, bl. a. i fackföreningsfrågan. Han krävde fackföreningarnas förstatligande och framträdde som en utpräglad byråkrat i hela sin partiverksamhet. Trotsky understöddes även då av Radek, Pjatakov och de andra trotskisterna.

Under Lenins sista levnadsår inledde Trotsky sitt stora angrepp mot partiets leninistiska linje. Den 8 oktober 1923, fyra månader före Lenins död, riktade Trotsky, Pjatakov och Smirnov och 40 andra trotskister en våldsamt anklagelse mot Lenins centralkommitté och förklarade att det icke fanns någon demokrati i partiet, då Trotsky ej fick bilda fraktioner, att partiet urartade, att partiet förde landet mot undergången. Då revolutionen dröjde i Europa hamnade

Trotsky i rena panikstämningen. Han ville slå igen storindustrierna, exempelvis Putilovverken och Brjanskverken, inskränka kolproduktionen i Donets-området och bryta förbundet med bönderna. Han skrev sin bekanta kampskrift mot partiets linje: ”Oktobers lärdomar”. Den blev också flitigt använd av Tranmael och Z. Höglund i deras kamp mot Komintern, då de år 1923-1924 började söka sig tillbaka till socialdemokratin. Trotskijs kapitulationslinje fördömdes av nästan hela partiet och han lovade högtidligt att hålla sig lugn, att ”hålla handen vid byxsömnen”. Men han fortsatte sin fraktionskamp och sin kapitulationspolitik. Grundvalen finner vi i hans falska teori om omöjligheten att bygga socialismen i ett land och ryska revolutionens oundvikliga undergång, om den icke fick stöd av revolutioner i det övriga Europa.

Trotskyjs teori är teorin om revolutionens undergång.

Redan 1906 utvecklade Trotsky denna kapitulationsteori i broschyren *Vår Revolution*, där han skriver:

”Utan direkt statligt stöd från det europeiska proletariats sida kan Rysslands arbetarklass icke bibehålla makten och förvandla sitt provisoriska herravälde till en bestående socialistisk diktatur. Härom kan intet ögonblick tvivel råda.”

År 1924 skrev han i boken ”1917”:

”Utan att invänta andra inleder och fortsätter vi kampen på nationell grundval i full tillförsikt att vårt initiativ ger impuls till kampen i andra länder. Men om detta icke skulle inträffa vore det hopplöst att tro – därom vittnar såväl historiens erfarenheter som vår teori – att t. ex. det revolutionära Ryssland kunde hålla stånd emot det konservativa Europa eller att ett socialistiskt Tyskland kunde existera isolerat inom den kapitalistiska världen.”

Den som utgår från en sådan teori, kan icke ta initiativet till storslagna socialistiska femårsplaner och ännu mindre föra dem till seger. Trotsky och trotskismen blev fiender till Lenins parti, därför att de icke trodde på möjligheten att bygga socialismen. Men partiet följde under Stalins ledning Lenins gamla linje. Ty Lenin hävdade med skärpa i polemik mot Trotsky möjligheten att fullständigt uppbygga socialismen i ett enda land, om detta land som Ryssland var ett av världens största med tillgång till alla slags råvarukällor. Lenin skrev i sin artikel om Kooperationen i maj 1923, strax före sin död:

”I själva verket: Statens herravälde över alla stora produktionsmedel, statsmakten i proletariats händer, detta proletariats förbund med många miljoner små och mycket små bönder, säkerställandet av detta proletariats ledande roll över bönderna – är detta icke allt som behövs för att av Kooperationen, av Kooperationen ensamt, vilken vi tidigare behandlade som krämaraktig och vilken vi ur en viss synpunkt har rätt att också nu under NEP-perioden behandla som sådan – är icke detta allt som behövs för att uppbygga det fullständiga socialistiska samhället. Det är ännu icke det socialistiska samhället, men det är allt som är nödvändigt och tillräckligt för dess uppbyggande.”

Karl Radek hånade år 1927 denna Lenins linje med förklaringen att ”då kunde man lika gärna tala om att bygga socialismen i ett enda distrikt och på en enda gata”.

År 1937 är denna grundläggande diskussionsfråga mellan Lenin och Stalin å ena sidan och Trotsky å andra avförd från diskussionen. Det socialistiska uppbygget i femårsplanernas tecken har gett det avgörande, för Trotsky förkrossande svaret. De väldiga industrigiganterna, det socialistiska uppbyggets storslagna resultat, arbetslöshetens avskaffande, jordbrukets kollektivisering, sovjetbefolkningens växande välmåga, allt detta visar för hela världen, att Trotsky hade fel och att Lenin och Stalin hade rätt.

”Strejkbrytarna” Sinovjev och Kamenjev.

Sinovjev och Kamenjev var motståndare till revolutionen och gjorde allt för att förråda revolutionsplanen till fienden. Vad hade Lenin själv att säga om dessa män i de världshistoriska dagarna i oktober 1917? Han skrev bland annat:

”Ju allvarligare den praktiska frågan är ju mer ‘ansedda’ de människor är som begår strejkbryteri, desto farligare är detsamma, desto mer energiskt måste man jaga ut strejkbrytarna, desto oförlåtligare vore det att på grund av strejkbrytarnas tidigare ‘förtjänster’ vackla ...

Och att i en sådan fråga, efter det ett sådant beslut antagits av ledningen angripa detta icke offentliggjorda beslut inför Rodsjenko och Kerenskij och detta i en tidning som ej hör till partiet – kan man tänka sig en mera förrädisk, mera strejkbrytarmässig handling? Jag skulle betrakta det som en skam för mig själv om jag på grund av mina tidigare nära förbindelser med dessa förutvarande kamrater skulle vackla i min dom över dem.”

Sedermera gjorde Sinovjev och Kamenjev avbön och erhöll åter ledande poster i partiet.

År 1924 var det krig på kniven mellan trotskisterna och gruppen Sinovjev-Kamenjev. Ännu 1925 förklarade Sinovjev och Kamenjev att leninismen och trotskismen var oförenliga begrepp. Men en tid efter Lenins död förenades alla oppositionsgrupper på en gemensam kapitulationslinje. Skepp, som möttes i natten – politiska vrak, som började driva bort till kontrarevolutionens ”döda skeppens ö”.

Radek och Pjatakov har hänsynslöst bekämpat Lenin.

Men hur är det med de anklagade i januariprocessen mot parallellcentrum? Även Pjatakov, Radek och deras medbrottslingar har i svensk press presenterats som framträdande veteraner ur Lenins gamla garde?

Karl Radek härstammar från Polen och tillhörde den polska socialdemokratins vänster. Under krigsåren kämpade han under signaturen Parabellum mot Lenin i nationalitetsfrågan.

Pjatakov, som var son till en fabrikör och började sin politiska bana som anarkist, kämpade på samma linje. Under rubriken ”En karikatyr av marxismen” förklarade Lenin, att Pjatakov genom sitt ställningstagande sjunkit ned till källborgarnas nivå. I april 1917, då nationalitetsfrågan åter var brännande, förklarade Lenin med adress till Pjatakov:

En rysk socialist, som förkastar Finlands rätt till frihet, är en chauvinist.

Under den våldsamma inre kampen om Brest-Litovskfreden tillhörde Radek, Pjatakov, Sokolnikov, Serebrjakov och Muralov den grupp, som bekämpade Lenin. Pjatakov gick så långt, att han på sina kamraters vägnar förhandlade med socialrevolutionärerna om Lenins störtande och bildande av en ny regering med Pjatakov i spetsen. Även Bucharin bekämpade den gången och vid flera andra tillfällen Lenins linje. Radek, Pjatakov, Sokolnikov och de övriga trotskisterna gjorde även gemensam sak med Trotskij i diskussionen om fackföreningsfrågan och i hans upprepade attacker mot partiledningen under Lenins sista levnadsår. Sokolnikov som härstammar från en rik köpmansfamilj, ville 1922 slå sönder det statliga utlands-handelsmonopolet och kapitulera för kapitalismen.

Radek, som tidvis arbetade i Tyskland, bär tillsammans med Brandler och Thalheimer ansvaret för vederlagspolitiken i oktober 1923, då det tyska proletariatet hade alla möjligheter att genomföra en segerrik revolution. Dessa möjligheter spolierades genom Radeks och Brandlers utpräglad opportunistiska politik.

Fullt krig mot partiets leninistiska linje.

1925 och 1926 inledde Trotskijs och Sinovjevs förenade oppositionsgrupper sitt stora angrepp mot partiets leninistiska linje, som med kraft fullföljdes av de gamla bolsjevikerna i centralkommittén med Lenins bästa lärjunge, Stalin, i spetsen.

Till en början kunde oppositionen notera betydelsefulla framgångar. Sinovjev behärskade en tid partiorganisationen i Leningrad, tills partiet på allvar tog upp kampen, avslöjade Sinovjevs grova demagogi och återerövrade Leningrads arbetare för partiets leninistiska linje. Främst i den kampen stod den gamle bolsjevikerna och metallarbetaren Sergej Kirov, som sedan dess var föremål för Sinovjevs, Kamenjevs och Trotskijs outsläckliga hat.

Då oppositionen led nederlag i alla partiorganisationer började den bygga en illegal apparat, ett parti inom partiet. Den utgav flygblad och broschyrer från illegala tryckerier, vilka organiserades av den vid januariprocessen dömda Serebrjakov. Med denna sin illegala apparat försökte de erövra makten i partiet och Sovjetunionen. De uppträdde som om de hade hela folket och partiet med sig, men var aldrig något annat än en urspårad, isolerad ledarklick. Detta klargjordes med förkrossande tydlighet vid en omröstning i partiet. De samlade endast 4.000 röster mot 724.000 för Stalins bolsjevikiska linje.

Det är en gammal regel bland bolsjeviker, att obrottslig partidisciplin skall råda, när ett beslut är fattat. Men trotskisterna fortsatte sin illegala fraktionskamp för att störta partiledningen och regeringen. Redan vid den tidpunkten, år 1927, kungjorde Trotskij öppet denna avsikt och försvarade den genom att citera ett uttalande av den franske politikern Clemenceau, som vid tiden för det betydelsefulla Marneslaget under världskriget gick till storms mot regeringen Viviani. Trotskij förklarade med Clemenceaus ord att han var beredd att störta regeringen även om fienden stod 80 kilometer utanför huvudstaden. Så långt var trotskisterna komna på förräderiets väg redan för 10 år sedan. Det logiska sambandet mellan trotskisternas gamla linje och deras nuvarande förbrytelser är uppenbart.

Partiet tog till hårdhandskarna, när trotskisterna skärpte den illegala kampen och bland annat sökte organisera upplopp under novemberfestligheterna 1927. Trotskij, Sinovjev, Kamenjev, Radek, Smirnov, Serebrjakov och alla andra mera framträdande ledare för Trotskijs och Sinovjevs förenade block kastades ut ur kommunistiska partiet. Några av dem förvisades för en tid till avlägsna delar av Sovjetunionen. Trotskij blev senare utvisad från Sovjetunionens område.

”Om de varit starkare.”

Stalin förklarade i sitt stora tal på femtonde partikongressen 2–19 december 1927:

Vi behöver verklig enhet, icke lek med enheten. Består i vårt parti en verklig leninistisk enhet? Ja den finns. När 99 % av vårt parti röstar för partiet och mot oppositionen, så är detta ett uttryck för en verklig och äkta proletärisk enhet, som aldrig tidigare i vårt parti. Vi har här en partikongress, där oppositionen icke fått en enda delegat. Vi frågar: kan man tala om bolsjevikiska traditioner, när man driver sådant ofog, som gränsar till förräderi mot sovjetmakten. Till slut föranstaltade oppositionen en partifientlig sovjetfientlig demonstration, appellerade till gatan, appellerade till alla icke proletära element. Av denna appell till gatan blev ingenting, då ni visade er vara en ynkligt liten grupp. Det är icke er skuld, utan er olycka. Vad skulle ha skett om oppositionen varit lite starkare? Är det inte klart att denna appell till gatan skulle ha förvandlats till en kupp mot sovjetmakten. Är det så svårt att förstå att detta oppositionens försök i grunden icke skiljer sig från vänstersocialrevolutionärernas bekanta kuppförsök år 1918. Ginge det efter reglerna, så skulle vi ha häktat oppositionen för detta försök av den 7 november. Vi underlät detta endast därför att vi hade medlidande med oppositionen, därför att vi visade ädelmod, att vi ville ge den möjlighet att betänka sig. De tydde dock vår långmodighet som svaghet ...

Stalin påvisade att de vågat sig så långt i den tron att ingen skulle våga antasta dem:

Men vi vill inte ha något slags adel i partiet, som åtnjuter privilegier, och bönder som inga privilegier har. Skulle vi bolsjeviker, som utrotat adeln med rötterna, återupprätta adeln i vårt eget parti. Vill oppositionen bli kvar i partiet, då måste den underordna sig partiets vilja, dess stadgar och dess direktiv utan förbehåll. Vill den inte göra detta, så må den gå dit där den känner sig bättre tillfreds.

Trotskyismen är kontrarevolutionär, förklarade Flyg och Kilbom år 1928.

Sovjetunionens Kommunistiska Partis åtgärder mot trotskisterna konfirmerades av Kommunistiska Internationalen och godkändes av de kommunistiska partierna i de övriga länderna. Socialistiska partiets nuvarande ledare har godkänt alla dessa beslut. Den 8 och 9 mars 1928 behandlade vårt partis dåvarande Centralkommitté frågan om uteslutningarna och om repressalierna mot trotskisterna. Kommunistiska partiets dåvarande representant i Kominterns Exekutivkommitté, Karl Kilbom, rapporterade om trotskisternas verksamhet och har själv formulerat rapportens huvudpunkter i Centralkommitténs protokoll. Vi citerar ett avsnitt:

Oppositionen drog sig icke för några kampmedel. De viktigaste hemliga partidokument utlämnades till den socialdemokratiska pressen, allt för att söka hetsa såväl de partilösa massorna i Ryssland mot partiet *som också kontrarevolutionärerna och deras hjälpare i utlandet*. Kampen mot partiet, partiets politik och partiledningen fördes således icke enbart inom partiet, det var en kamp utom partiet och skulle alltså objektivt – om den hade lyckats – *ha medfört den proletära diktaturens förintande och därmed kontrarevolutionens seger*.

Ser vi på oppositionen i utlandet, skall vi finna hur den i Frankrike omsluter den mest brokiga samling av renegater sådana som Souvarin, Monatte o. a. av vilka en del konstaterats t. o. m. ha *mer eller mindre direkta förbindelser med polisen*. Dessas verksamhet är också av det mest illvilliga slag och *till sina konsekvenser fullständigt kontrarevolutionärt*.

Bland dem, som vid detta och andra tillfällen och vid Kominterns kongresser godkänt åtgärderna mot trotskyismen, märkes Folkets Dagblads nuvarande redaktör Nils Flyg. När Nils Flyg i dag talar om att ”Trotsky drivits i landsflykt av lumpna och osjälvständiga ynkryggar”, så har han därmed råkat träffa sig själv.

Partiet gav dem alla möjligheter att medarbeta i uppbygget.

Allt detta hände för 10 år sedan. Karl Kilbom hade alldeles rätt i sitt omdöme, att trotskisternas verksamhet redan den gången var kontrarevolutionär och att en seger för deras linje skulle ha medfört den proletära diktaturens störtande och kontrarevolutionens seger. Trots detta fick de alla möjligheter att finna en väg tillbaka till den revolutionära rörelsen. Trots de smutsiga metoder de använt i sin fraktionskamp mot partiet fick de tillgift ännu en gång, när de förklarade, att de ångrat sin fraktionskamp och helt anslöt sig till partiets linje. Efter en tid prövades de åter på betydelsefulla poster. Radek fick åter börja arbeta på Pravdas utrikesavdelning. Pjatakov blev biträdande folkkommissarie i den tunga industrin. Sokolnikov blev Sovjets sändebud i London och var en tid Litvinovs ställföreträdare i utrikesdepartementet. Lenins och Stalins parti gav trotskisterna alla möjligheter att bli framträdande medarbetare i det socialistiska uppbygget. Partiet har visat stort tålamod och gjort sitt yttersta för att rädda dem. Hade de varit, vad de själva utgav sig vara, revolutionärer, som begått stora politiska fel, men nu ville rätta dessa fel genom troget arbete för partiets linje, då hade det aldrig blivit några Moskvaprocesser.

Trotskyistligans försvarare i den svenska pressen brukar förkunna, att Stalin anbefallt dessa processer för att göra sig kvitt en farlig trotskyistisk opposition. ”Argumentet” faller platt till marken, då vi konstaterar ett enkelt faktum. Sedan 1929 har det förenade Trotsky-Sinovjev-

blockets ledare i Sovjetunionen icke framträtt som oppositionsmän i partiet. I alla sina artiklar och offentliga tal har de hycklat anslutning till partiets generallinje.

Gement dubbelspel.

Processerna blev nödvändiga därför att trotskistledarnas hycklade ånger och deras förklaringar om trohet och anslutning till partiets linje var det gemenaste dubbelspel, som världen skådat. I verkligheten uppehöll de hela tiden sin illegala trotskistiska organisation och väntade på ett tillfälle att framträda på nytt. I sin fullständiga isolering från Sovjetunionens arbetande massor sökte de nå sina mål med den illegala kampens metoder. De har ställts till rätta därför att de sedan flera år tillbaka utgjorde en kriminell förbrytarorganisation, vars hela verksamhet var inriktad på mord på det socialistiska uppbyggets ledare, på skadegörelse i det socialistiska näringslivet och på förräderi mot det socialistiska fosterlandet, i samarbete med Tysklands och Japans regeringar. Samtidigt sökte de utåt framträda som legala medarbetare i det socialistiska uppbygget, för att de lättare skulle kunna gripa makten, när de gamla ledarna undanröjts genom attentat.

Historiens alla judastyper förbleknar inför Trotskij och hans medbrottslingar.

Kan en hederlig svensk arbetare känna annat än avsky och vämjelse då han läser förbrytarnas berättelser om sitt eget dubbelspel. När Sinovjev organiserat mordet på Kirov skrev han efteråt en dödsruna där han prisade sitt eget offer. Sinovjev formulerade parollen att man skulle "krypa på magen in i partiet" för att med hyckleriets och bedrägeriets medel erövra de positioner, som behövdes för de planerade förbrytelseerna.

Den landsflyktige Trotskij, som kokar av hat mot det parti och den partiledning som bygger socialismen i Sovjetunionen, gav de vägledande direktiven om den gemena taktiken. Alla de föraktliga provokatörer och spioner, som tsardömet, Hitler och Mussolini använt i syfte att slå sönder den revolutionära rörelsen, Azev, Malinovski och alla de andra, som gjorde sig ryktbara därigenom att de utåt framträdde som kämpar för revolutionens sak, medan de i verkligheten var angivare och provokatörer i den tsaristiska ochranans tjänst – alla dessa judastyper förbleknar inför förrädaren Trotskij och hans verktyg. När den befriade arbetarklassen läser frihetskampens historia, skall Trotskij och trotskisternas namn stå inbränt på de främsta bladen i historiens förbrytarregister och nämnas med förakt och vämjelse.

Det är en brännande skam för Sverges arbetarrörelse, att dessa brottslingar funnit försvarare i Sverges arbetarpress.

Ett fruktansvärt förbrytarregister.

I denna korta broschyr har vi ingen möjlighet att utförligt syssla med de anklagades be-kännelser om sina egna brott. Vi hänvisar till de utförliga referaten från de stora processerna i augusti och januari, vilka utgivits på svenska av Arbetarkulturs Förlag. Vi gör endast en kortfattad sammanfattning. De anklagade Sinovjev, Kamenjev, Smirnov m. fl. och Radek, Pjatakov, Sokolnikov m. fl. har bl. a. erkänt:

Att de organiserat mordet på Leningradarbetarnas avhållne ledare Sergej Kirov;

att de planlagt en rad mordförsök mot Stalin under paraden på Röda Torget, under Kominterns sjunde världskongress och i hans sommarställe utanför Moskva, men att attentatsmännen icke kunnat utföra brottet, då de icke kommit tillräckligt nära;

att de planlagt mord på Vorosjilov, Molotov, Ordsjonikidse och flera andra av det socialistiska uppbyggets ledande män;

att de genom Trotskij, Radek, Pjatakov m. fl. stått i förbindelse med de tyska och japanska regeringarna och deras spiontjänst och samarbetat med dem i syftet att försvaga sovjetregeringens militära försvar;

att de bedrivit spioneri mot sitt eget socialistiska fosterland;

att de gjort detta därför att de saknade förbindelser med massorna och endast räknade med att kunna komma till makten genom ett dubbelspel som dolde deras verkliga syften, genom terrordåd mot sovjetstatens ledande män och genom att hjälpa Tyskland och Japan till seger i ett kommande krig;

att de var beredda att avträda Ukraina till Tyskland och viktiga delar av Fjärran östern till Japan, för att sedan kunna bevara ett sken av makt i de återstående delarna av den nuvarande Sovjetunionen;

att de sedan skulle genomföra ett ekonomiskt återtåg, ”en viss anpassning av den sociala strukturen i Sovjetunionen efter de kapitalistiska makterna”;

upplösning av kollektivjordbruken och vidsträckta koncessioner till det utländska kapitalet eller med andra ord – att återinföra kapitalismen i Sovjetunionen.

att de på grundval av denna politiska plan utnyttjat sina genom dubbelspel och den hycklade lojaliteten vunna positioner till systematiskt skadegörelsearbete i Sovjetunionens industrier och transportväsen men framför allt i försvarsindustrin;

att de bl. a. arrangerat den stora explosionen i Kemerovgruvan, schaktet Centralnaja nr 11, där tio arbetare dödades och fjorton skadades;

att de arrangerat en rad järnvägsolyckor, som vållat 63 människors död, varjämte 154 människor blivit skadade och lemlästade;

att deras övriga skadegörelsearbete orsakat stora offer i ekonomiska värden och människoliv;

att deras i skadegörelsesyfte lagrade sprängämnen dödat en grupp lekande barn;

att de sökt göra ärliga, oskyldiga specialister och arbetare ansvariga för sina egna brott;

att de lönnmördat en ärlig, partilös ingenjör Bojarsjinov, då han hotat att anmäla sabotaget;

att de träffat avtal med den tyska och japanska spiontjänsten om ännu fruktansvärdare förbrytelser under det kommande kriget, bl. a. om bakteriekrig mot det egna landets trupper.

Vi kan fortsätta en lång stund med detta fruktansvärda förbrytarregister, men det anförda torde vara nog. I övrigt hänvisar vi till de utförliga referaten av de anklagades bekännelser.

Förbrytarnas motiv.

Den sovjetfientliga pressen har efterlyst motiven för de fruktansvärda brotten, samtidigt som de stympat referaten och sökt undandölja de anklagades bekännelser för sin läsekrets. De stenografiska protokollen från processen ger en mycket klar bild av de politiska och personliga motiv, som drivit trotskisterna så ohyggligt långt på brottets bana.

Av den föregående framställningen är det klart att trotskisterna var utpräglade kapitulanter, som icke trodde på möjligheten av socialismens uppbygge i ett enda land. Deras politiska grundlära var, att det socialistiska uppbygget i Sovjetunionen måste bryta samman. Deras kamp för en trotskistisk makterövring var en kamp för det socialistiska byggets likvidering,

för eftergifter åt kapitalismen, om än de sökte dölja sina verkliga syften bakom skenradikala ”vänster”-fraser.

Det stora nederlaget 1927 klargjorde för dem att partiledningen var herre över situationen, att det inte fanns minsta grundval för en trotskistisk massrörelse. Hämndkänslan mot partiets ledning, den personliga fåfängan och maktlystnaden var grundvalen till det gemena dubbelspel, som de inledde genom sin hycklande ånger vid sitt återinträde i partiet. De spekulerade cyniskt i det sammanbrott, som oundvikligen skulle följa enligt trotskismens teori och tyckte sig finna teorin bekräftad av svårigheterna under första femårsplanens första år. År 1932 började det stå klart för dem att deras spekulationer i femårsplanens misslyckande i alla avseenden grusats. De var fortfarande fångna i sina hämndkänslor och sin maktlystnad och fann ingen väg tillbaka till partiet. Vid denna tidpunkt var det som Trotskij gav sina anhängare order om den nya linjen, terrorismens, skadegörelsens och högförräderiets linje.

Motiven ligger klara. I den terroristiska verksamheten och samarbetet med Tyskland och Japan såg de sin enda möjlighet att störta ledningen och att erövra makten. Detta samarbete med Tyskland var endast bekant för den inre cirkeln. Många av de anklagade blev först under rättegången klara över att Trotskij och hans närmaste medarbetare ville återinföra kapitalismen och utlämna delar av socialismens land till Tyskland och Japan. Trotskismens ledare kämpade om makten och var beredda att göra vad som helst för att vinna seger. När Moses Lurie hade betänkligheter mot samarbete med Gestapo förklarade Sinovjev: ”Ni är dock historiker, Moseij Iljitj, ni vet ju att Lasalle samarbetade med Bismarck för att nå sina mål”. Då ledningen gav order om sprängning av ett gruvschakt, förklarade en ingenjör att detta måste medföra att många arbetare sändes i döden. Svaret blev: ”Man får inte vara sentimental”. ”Ju fler offer, ju bättre, ju mer kan vi skapa missnöje mot ledningen.”

Den illegala organisationen hade förklarat krig mot det socialistiska uppbyggets ledning. Våldet, skadegörelsen, bedrägeriet och samarbetet med andra fiendliga krafter hör kriget till.

Men samtidigt har de anklagade berättat hur de kastades mellan hopp och tvivel, hur de ibland var nära att falla samman och ge allt förlorat, då de insåg vidden av sitt eget förräderi. Men de hade gett sig in på en väg, där de inte såg någon återvändo. Några pinades av tanken att den tyska fascismen och den japanska reaktionen skulle ”kasta bort dem som smutsiga trasor”, när de utnyttjat dem tillräckligt. Men de ledande trotskisterna lugnade dem med en ny teori. De kapitalistiska makternas inbördes konkurrens skulle hindra Tyskland att tränga alltför långt in på Sovjetunionens område och att skaffa sig alltför stora fördelar. På så sätt skulle de hänga sig kvar vid makten i vad som återstod av Sovjetunionen och där genomföra det återtag för kapitalismen, som de ansåg ofrånkomligt. ”Någon demokrati kan det icke bli fråga om, förklarade Trotskij. ”En järnhård diktatur blir nödvändig.” Trotskij talade om Napoleon, som enligt hans mening räddat vad som kunde räddas av den franska revolutionen. Han ville bli en rysk Napoleon. Hade han lyckats, skulle han istället ha blivit en rysk general Franco.

Nu kan vi övergå till den trotskistiska förbrytarligans försvarare i Sverige och deras vanligaste argument.

En enda förklaring: De anklagade är skyldiga.

De svenska sovjetfiendernas politiska förfall illustreras utmärkt av de eländiga argument, som de släpar fram, när de söker utnyttja processen mot förbrytarna som ett vapen mot Sovjetunionen och kommunisterna. Social-Demokraten och Folkets Dagblad har ropat i himmelens sky om terrorprocesser och häxprocesser. De har gått så långt i gemenhet att de gjort jämförelser med 30 juni 1934 i Tredje riket, där Hitler utan varje rättsförfarande mördade ett hundratal av sina forna medarbetare. Ingen av dessa hade anklagats för eller bekänt något brott. Hitler förklarade bara några dagar senare, att han gjort sig själv till landets högsta

domstol. Försöken att likställa arbetarklassens diktatur med fascismens diktatur är en gammal politisk gemenhet, som icke längre är användbar bland klassmedvetna arbetare.

I Moskvaprocesserna fördes processerna efter långa förundersökningar inför den bredaste världsoffentlighet. De anklagade kunde tala till hela världen. Skickliga borgerliga tidningsmän har lyssnat till varje ord, observerat varje rörelse. Processmaterialet har utgivits på alla de viktigaste språken. Inga processer i historien har förts inför en större offentlighet. De anklagade hade alla möjligheter att anföra vad de ville till sitt försvar. Men allesammans, 14 man i första processen och 17 i den andra, har bekänt sina brott. Inte genast, inte vid det första förhöret, utan först när de blivit klara över att bevismaterialet var så överväldigande att det inte lönade sig att neka. Till detta finns en enda och naturlig förklaring: att de anklagade är skyldiga. Men denna naturliga förklaring passar inte sovjetfienderna. De förlorar sig i stället i de mest sinnessvaga försök att förklara en mystik, som inte finns. Vi gör en sammanfattning av de argument som varit synliga i den borgerliga och socialdemokratiska, socialistiska och syndikalistiska pressen.

Höglund och Flyg beskyller Lenins gamla garde för fruktansvärda förbrytelser.

Talet om Lenins gamla garde har vi redan avverkat. Lenins gamla garde, det är Stalin, Vorosjilov, Molotov, Kalinin och Ordsjonikidse – alla de gamla bolsjevikiska kämpar, som i alla strider stod vid Lenins sida, som med kraft och konsekvens fullföljer Lenins linje i femårsplanernas och den stormande socialistiska utvecklingens tecken.

”Vi kan inte tro att gamla revolutionärer som Trotskij, Sinovjev, Kamenjev, Radek, Pjatakov och Sokolnikov kan göra sig skyldiga till så fasansfulla brott”, lyder ett av argumenten. Z. Höglund och de andra förklarar, att de vägrar att tro de anklagade, när de öppet tillstår sina brott inför hela världsoffentligheten. Men själva anklagar de Lenins verkliga gamla garde för ett ännu mer fasansfullt brott. De vill göra troligt, att Lenins äldsta medkämpar, gamla bolsjevikiker som Stalin, Vorosjilov, Molotov och Kalinin är i stånd att begå ett så ohyggligt brott som att släpa oskyldiga inför rätta, att tortera dem tills de bekänner förbrytelser, som de aldrig har begått och sedan skjuta ned dem. Var finns logiken? Varför är det så lätt att tro, att de gamla bolsjevikerna Stalin och Vorosjilov är i stånd till sådana fruktansvärda förbrytelser? Varför är det så omöjligt att tro, att Trotskij, Sinovjev, Kamenjev, Radek och Pjatakov är skyldiga till de brott, som de själva erkänt?

Den kände socialdemokratiske advokaten D. N. Pritt, som bevistat den första processen, skriver med all rätt:

De kritiker, som vägrar att tro att Sinovjev eller Kamenjev konspirerat för att mörda Kirov, Stalin, Vorosjilov och andra, ehuru de själva sade att de gjort det, befinner sig i en allvarlig logisk knipa. Ty om de på detta sätt förklarar hela anklagelsen för falsk, så följer oundvikligen att Stalin och ett betydande antal andra högt uppsatta män, bland dem förmodligen också domarna och åklagaren, gjort sig skyldiga till en nedrig konspiration för att med lagens hjälp kunna mörda Sinovjev, Kamenjev och ett antal andra personer.

Här är inte fråga om tro, utan om fakta. Man kan tro eller inte tro på treenigheten och den obefläckade avelsen. Men här föreligger bevis och fakta framlagda inför hela världsoffentligheten.

Tror förbrytarnas svenska försvarsadvokater, att Mussolini existerar? Mussolini hörde en gång till den italienska socialdemokratins mest framträdande ledare. Hur kan hr Höglund tro att den mannen låtit mörda Matteotti? Italiens arbetare skall en gång ställa Mussolini mot väggen. Tror någon att de den gången kommer att darra på handen därför att han en gång varit socialdemokrat? Polens avlidne diktator, marskalk Pilsudski, var en gång i tiden den polska socialdemokratins ledare. Jacques Doriot, en förutvarande kommunist, som för ett par år sedan

presenterades i Folkets Dagblad som socialistiska partiets store franske meningsfrände, leder i dag en fascistorganisation!

Terrorister blev skjutna också på Lenins tid.

Det är heller inte första gången förutvarande revolutionärer använt politiska mord som vapen mot de män, som bygger socialismen i Sovjetunionen. Vi skall teckna några minnesbilder från den tid, då Z. Höglund, Fredrik Ström, Ivar Wennerström, Elof Lindberg, Nils Flyg, Karl Kilbom m. fl. var medlemmar i den vänstersocialistiska – sedermera kommunistiska – rörelsen i Sverge och anslutna till Komintern. Vid samma tidpunkt var Trotskij, Sinovjev, Radek m. fl. med i det ryska Kommunistiska Partiet. Det var på Lenins tid. Anarkisterna och socialrevolutionärerna, tvenne partier, som kallade sig revolutionära arbetarpartier, använde terrorn som vapen mot bolsjevikerna.

Socialrevolutionärerna organiserade väpnade kupper mot sovjetmakten. Uritzki och Volodarskij mördades. Lenin blev svårt sårad i bröstet av socialrevolutionären Dora Kaplans kula.

På den tiden var det inte tid med långa processer inför hela världsoffentligheten. Revolutionens kämpar måste skjuta ned förbrytarna som hundar. Varken Trotskij, Sinovjev, Kamenjev, Radek eller Z. Höglund och Flyg hade några invändningar att göra den gången, trots att hela världens socialdemokratiska och anarkistiska press ropade att gamla revolutionärer fördes till döden.

Det socialrevolutionära partiets ledning ställdes slutligen inför rätta för sina upprorsförsök och attentat. All världens socialdemokratiska press rasade mot Lenin och bolsjevikerna. Den socialdemokratiska internationalen sände dit sina främsta advokater Internationalens gamle ordförande Vandervelde och Theodor Liebknecht. De gjorde en mycket slät figur, ty bevismaterialet var överväldigande. Förrädarna undgick icke sin rättvisa dom, trots att de kallades ”gamla revolutionärer”.

Den tidens Z. Höglund gav sovjetfienderna följande svar:

Bolsjevikernas ledare mördas av terroristiska kontrarevolutionärer, och när de vita organiserar väpnat uppror för att återinföra det gamla systemet, så ropar man, att bolsjevikerna är det råa våldets män, som blott härskar genom den röda terrorn.

”Den skapande vare hård”, lyder rubriken till en artikel av Z. Höglund från den tiden. Det är sannerligen inte bara Trotskij och trotskisterna, som i våra dagar ger världen exempel på fanflyktingars politiska förfall.

”Teorin” om tortyr och trolldomssafter.

Att bara förutsätta att den socialistiska sovjetstaten använder tortyr mot fångar är så oförskämt, att man måste rikta ett sjudubbelt vet hut till de arbetarredaktörer som gör sig skyldiga till sådant. Även de närvarande borgarredaktörerna intygar, att de anklagade uppträdde precis som vanligt, att ingen av dem bar några spår av vare sig andlig eller lekamlig tortyr. Om de anklagade torterats, vilket sovjetfienderna vill göra gällande, varför hade då inte en enda av dem en enda viskning att säga om den saken? Det skulle omedelbart ha blivit en sensation i hela världens press. Det finns ju många torterade martyrer, som ropat ut sin tro från bålet.

Hur revolutionärer uppträder inför rätta visade Georg Dimitrov inför fascisternas domstol i Leipzig. Trots att han legat i kedjor i månader, förvandlade han sig själv från en anklagad till en åklagare, som fastnaglade Hitlerdiktaturens förbrytelser med sådan kraft, att det gav eko över hela världen. Antikainen, Rakosi, Edgar Andre och tusentals andra kommunistiska kämpar har gett världen liknande exempel.

Förbrytarna i Moskvaprocessen var så tillvida bättre än sina advokater i Sverge att ingen av dem gjorde sig skyldig till den vidriga lögnen om tortyr.

Man har talat om löften om frihet, bara de bekände. Men de anklagade i januariprocessen visste ju hur det gick med dem som dömdes i augusti. Z. Höglund och andra har kommit med teorin om hypnos och underbara trolldomssaft, vilka gjort de anklagade till vax i åklagarens hand. Framstående vetenskapsmän har i hans egen tidning slagit sönder denna dumma ”förklaring”. Alla har förklarat, att det inte finns något sådant gift. Att van der Lubbe under Leipzigprocessen behandlats med gifter är mycket sannolikt. Men han uppträdde också som en avdomnad idiot och sade inte ett vettigt ord under hela processen. I Moskva framträdde intelligenta förbrytare och gav klara, detaljerade redogörelser för sina brott, vilka i varje detalj var samstämmiga med de andras bekännelser.

Men Z. Höglund och Flyg jämför dessa gamla politiska förgrundsfigurer med medeltidens häxor, som trodde att de gjort hor med djävulen. I verkligheten är det sovjetfiendernas argument, som härstammar från häxprocessernas skumma tid.

Det finns representanter för den svenska arbetarrörelsen, som gjort sig själva löjliga genom att framkalla ”teorin” att skådespelare engagerats för Radeks, Pjatakovs och alla de andra anklagades roller! Det fanns inte en enda tidningsman i Moskva, som inte kände Radek. Vederbörande har glömt att berätta, huruvida arkebusering ingick i rollen.

Man skäms å de herrars vägnar, som kommer släpande med så enfaldiga argument.

Det finns ingen som helst mystik bakom Moskvaprocesserna. Det finns en enda naturlig förklaring. De skyldiga har erkänt inför klar bevisning. Om all världens sovjetfiender slår sig tillsammans, kan de ändå inte komma med någon annan förklaring, som håller inför vettigt folk.

”Varför slogs de inte för sin uppfattning.”

Men varför slogs de inte för sin uppfattning inför rätta? Hur kan detta psykologiskt förklaras?

De hade spelat högt och de visste att de hade förlorat. De förstod att processerna betydde trotskismens krossande. Det var inte bara ett nederlag för dessa män som individer. Det var ett sammanbrott för trotskismens hela organisation och teori. De som kämpar för en stark sak och vet att de har massorna med sig, kan uppträda så som Dimitrov uppträdde i Leipzig. De som kämpat för en förlorad sak uppträder som Sinovjev, Kamenjev, Pjatakov och Radek. Psykologerna bör ju veta att de flesta kriminella förbrytare brukar falla samman och bekänna allt, när spelet är förlorat.

Bristol, Olbergs pass och Pjatakovs Norgeresa.

Trotskij förklarade redan i augusti genom borgarnas telegrambyråer att han skulle avslöja processen som ”historiens största förbrytelse”. Han förklarade att han ägde tusentals dokument, vilka visade att de anklagade var oskyldiga. Varför kommer då inte Trotskij med dessa dokument? Varför gör han inte minsta försök att rädda de män, som han själv kallar oskyldiga? Varför har han tills dato inte kunnat rubba en enda stavelse i de anklagelse-dokument som framlades i augustiprocessen?

Trotskisternas enda stora invändning var, att en av de anklagade nämnt att han under Trotskij's Köpenhamnsvistelse besökt hotell Bristol, som låg en minuts väg från huvudbangården. Trotskisterna har ropat över hela världen: Hotell Bristol revs ner 1911 och har aldrig återuppbyggt. Det är alldeles riktigt att det gamla hotell Bristol vid Rådhusplatsen nedrevs vid den tiden. Men trotskisterna glömmar att deras främsta samlingsplats i Köpenhamn varit restaurangen Bristol, som med stora neonbokstäver ropar ut sitt namn och som vid tidpunkten för Trotskij's vistelse därstädes, stod i direkt förbindelse med Grand Hotel Köpenhamn.

Danska Arbejderbladet har publicerat ritningar av Bristols lokaler och klargjort att trotskisterna i denna sak gjort sig skyldiga till rena svindeln.

Social-Demokraten presenterade en dag en fet löpsedelsrubrik, att Moskvaprocessen avslöjats som ett bedrägeri. I tidningen fann man endast ett Rigatelegram, att den i augustiprocessen anklagade Olberg icke kunde ha talat sant när han förklarade att han rest till Sovjet på ett sydamerikanskt pass, som han fått av en Gestapoagent i Prag. I verkligheten reste han, förklarade Soc.-D., på ett vanligt Intuorist-pass, som ombesörjts av hans släktingar. Om Soc.-D. läst hans egen bekännelse, hade tidningen sluppit att blamera sig. Olberg bekände nämligen att han tre gånger besökt Sovjetunionen på uppdrag av trotskistligan. Vid en av dessa resor använde han mycket riktigt ett Intouristpass från Riga, vid en annan det sydamerikanska pass som han fått av Gestapoagenten. Den tjeckoslovakiske tjänsteman, vars förbindelser med Gestapo avslöjades genom processen, blev sedermera avskedad av de tjeckoslovakiska myndigheterna.

På samma sätt har man sökt bestrida Pjatakovs bekännelse, att han besökt Trotskij i Oslos närhet. Den norska pressen har en stor debatt om den frågan. Några tidningar konstaterar att Pjatakov varit där och besökt Trotskij, andra bestrider besöket. Som kronvittnen mot Pjatakovs bekännelse har anmält sig dels Trotskijs värd, dels ministerpresidenten Herman Göring, som i ett stort tal förklarar att ingen flygmaskin avgått från Berlin till Oslo.

Trotskij har fått de vittnen han förtjänar.

Skall man då tillerkänna Trotskijs värd och Herman Göring mera trovärdighet än den anklagade Pjatakov, vars uppgifter om Osloresan bestyrktes av de övriga i parallellcentrum.

Sista processdagen förhöordes Pjatakov på nytt om saken och vidhöll sina uppgifter. Wysjinskij antecknade till protokollet att de norska myndigheterna officiellt förklarar, att flygplan av olika nationaliteter kunde landa vid den ifrågavarande flygplatsen vilken tid på dygnet som helst.

Pjatakov anklagade i sitt sista tal den största förbrytaren, Trotskij, som gömde sig i utlandet och inte kunde hitta på något bättre än att bondneka, då hans meningsfränder ställdes till ansvar för de brott som Trotskij anstiftat. En känd socialdemokratisk läkare i Norge, dr Johan Scharffenberg, uppmanade Trotskij att resa till Moskva för att försvara sig, om han kunde. ”Det är viktigare att rädda ansiktet än att rädda skinnet”, förklarade han. Men Trotskij, som visste sin skuld väljer att gömma sig i utlandet och att förtjäna dollars i kapitalismens telegrambyråer.

Trotskismens internationella roll.

Trotskismens förräddarverksamhet i Sovjetunionen står i full samklang med dess verksamhet i andra länder. Det bästa och färskaste exemplet är trotskistsektens POUM:s uppträdande i Spanien. I en situation då alla antifascistiska krafter måste hålla samman om de skall kunna hembära en seger över Franco och den tysk-italienska interventionen, ställer POUM-trotskisterna folkfrontens sprängning och hetsen mot Sovjetunionen som sin första uppgift. De söker maskera sin verkliga roll genom att tala om ”social revolution” för att därmed avsplittra de kämpande radikalerna från folkfronten. Varje arbetare begriper att trotskisterna med denna paroll icke eftersträvar någon social revolution utan en seger för Franco. Med rätta fastslår den spanska landsorganisationens organ Claridad att POUM-trotskisterna måste behandlas som fascismens agenter. Mitt under brinnande strid har det varit nödvändigt att avlägsna dem från alla ansvariga positioner i Katalonien. I den lilla mån det funnits trotskister vid fronten har de gjort sig kända som desertörer. Försvarsrådet har tvingats förbjuda deras tidning och

radiostation i Madrid, därför att de utövat en splittringsverksamhet som endast kan gagna fascismen.

I Frankrike ställer trotskisterna kampen mot enhetsfronten och folkfronten som sin förnämsta uppgift, vilket endast kan gagna fascismen.

Trotskismen i Sverge.

Även i Sverge arbetar några utländska emissarier för trotskismens förbrytarband. Under skiftande signaturer framträder de i Folkets Dagblad, Arbetaren och någon gång i Social-Demokraten med artiklar där deras förgrämda hat över den segrande socialismen i Sovjetunionen lyser från varje rad. Folkets Dagblads och Arbetarens förljugna hetsartiklar mot enhetsfronten och den kommunistiska rörelsen är ofta skrivna eller inspirerade av Trotskijs emissarier i Stockholm. Några artiklar i Folkets Dagblad i samband med den senaste processen visar att dessa trotskister står i intim förbindelse med Hitlerspioneriets etappstationer i Sverge.

I socialistiska partiets ledning i Sverge framträder en falang, som ideologiskt är nära besläktad med trotskismen och står i ständig förbindelse med trotskismens agenter. Folkets Dagblads nye redaktör Nils Flyg är den främste representanten för denna falang. I alla utrikespolitiska frågor står han på gemensam front med trotskisterna och deras linje sammanfaller vanligen med fascisternas linje. I kampen mot sanktionerna, för Italiens frihet att bedriva rövarkrig i Abessinien, i kampen för ”det kalla avvaktandets” linje i spanska frågan, mot ”varje stämningbetonat engagemang”, i hetsen mot dem som ”gapar om vapen till Spanien” och i Avantgardets gemena utfall mot de svenska frivilliga, vilka betecknades som simpla lycksökare, vilka när som helst kunde springa över till fascismen, har denna falang visat att den är nära släkt med trotskismen. I de utrikespolitiska debatterna fann man under de gångna åren Flyg på samma linje som fascisterna Meyerhöffer och Ossbahr.

Den socialistiska partiledningen har aldrig begärt någon svensk intervention mot terrorn i Tredje riket. Den har talat om neutralitet och ”kallt avvaktande” när det gällde Abessinien och Spanien. Den vill förhindra demonstrationer för Mineur och hävdar att Erik Jansson frigavs endast därför att demonstrationen mot Hitler upphört. Däremot begär de i interpellation till statsministern att svenska regeringen skall göra vad ingen annan gjort, att intervensera hos sovjetregeringen till förmån för de trotskistiska förbrytarna! Då är det slut med ”neutraliteten”!

Processen och demokratin.

”Sovjetunionen har på papperet världens friaste författning” skriver Z. Höglund i Social-Demokraten, samtidigt som han hävdar att processerna skulle bevisa att denna demokrati är ett bedrägligt sken. Hr Höglunds begrepp om demokrati behöver tydligen synas i sömmarna. Anser herr Höglund, att rätten att mörda politiska motståndare, att ordna tågurspårningar och att bedriva spioneri åt Hitler är oförytterliga demokratiska rättigheter?

Låt oss göra en talande jämförelse. Låt oss antaga att några medlemmar av Sverges socialdemokratiska parti blir fanflyktingar och går till fascisterna. Låt oss antaga att de gör mordförsök på Per Albin och att de mördar kyrkominister Engberg och andra kända socialdemokrater och konspirerar med Hitler för att ödelägga livsviktiga industrier i Sverge. Anser hr Höglund att Per Albin Hansson är en dålig demokrat, om han ställer sådana skurkar inför rätta?

”Blodet ropar från jorden.”

Sverges nuvarande kyrkominister, Artur Engberg, sökte under valrörelsen fördjupa den sovjetfiendliga hetsen till en underbar filosofi. Han skrev i Social-Demokraten:

Redan Spinoza, den berömde filosofen, ansåg sig kunna hävda, att allt despotiskt välde med obetvinglig konsekvens förbereder sitt eget fall. Kring Hitlers, Stalins och Mussolinis framfärd står en frän lukt av blod. Men blodet är, som det heter i Faust, en alldeles säregen saft. Det ropar ur jorden, och en vacker dag utkräver det oblidkeligt sin hämd. Historiens nemesis låter icke gäcka sig. Den kan dröja med sitt inträde på scenen. Människorna kan invagga sig i illusionen, att den icke kommer. Men i tidens fullbordan slår den till. Dagens diktatorer må stoltsera aldrig så mycket. Deras makt och självhärlighet må vara aldrig så stora. En gång upphinnes de av ödet.

Om Engberg verkligen tror på en ödesbestämd Nemesis, som med obetvinglig konsekvens drabbar alla dem som utgjuter blod, bör den väl även drabba de förbrytare han söker försvara, vilka enbart genom arrangerade järnvägsolyckor sände 63 människor i döden. I sin gröna akademiska ungdom sökte Artur Engberg ofta framträda som marxist, men umgänget med biskopar och präster har utplånat varje spår av herr kyrkoministernas marxistiska ungdomsförvillelser. Läran om blodet som ropar från jorden har vi läst någonstans, men det är inte hos Marx och Engels. Vid närmare eftertanke konstaterar vi att vi läst den i Gamla Testamentet, Första Mosebok, fjärde kapitlet, tionde vers. Det är moseböckernas gamla lära om Kain och Abel, som Engberg vill ge Sverges arbetare till teoretisk väggkost.

Engbergs lära om den ofrånkomliga Nemesis är en lära för spöskrämda. Sverges arbetare vet att bibelns lära att de saktmodiga och enfaldiga skall besitta jorden är en uppenbar lögn. Skulle arbetarna förlora sig i den tron, skulle de aldrig i livet våga störta kapitalismen. Vi vet att kapitalismen berett sig väg till makten genom våld, att den uppehåller sitt välde genom våld och att den endast kan störtas genom arbetarnas våldsamma revolution. Arbetarklassen skall erövra jorden genom att uppbåda större maktresurser än kapitalismen och fascismen förfogar över och genom att bekämpa den bibliska legenden om de fromma fåren, vilka i alla tider blivit klippta och slaktade för sin fåraktiga fromhets skull.

”Är det nödvändigt att skjuta dem?”

Många arbetare, som är klara över de anklagades skuld, ställer ändå frågan: Är det nödvändigt att Sovjetunionen, som är så stark, slår så hårt? Låt vara att det är osedvanligt grova förbrytare, men är det nödvändigt att skjuta ned dem?

Sovjetfienderna utnyttjar skickligt sådana stämningar bland arbetarna. Rickard Lindström skriver exempelvis i Ny Tid att dödsdomarna ”icke är ett tecken på styrka utan på svaghet”.

Vore flathet mot kontrarevolutionärer ett tecken på styrka, då skulle den tyska Weimarrepubliken stå sig än i dag. De tyska socialdemokraterna kunde slå hårt ibland. De släppte loss reaktionens friskaror till ohejdat massmord på Tysklands revolutionära arbetare. Just Rickard Lindström har varmt försvarat dessa arbetarmord. Han skrev exempelvis om Gustaf Noske:

Noske har utgjutit arbetarblod säger man. Men saknar då de allt ansvar, som besinningslöst hetsade massorna, uppeggade dem genom löften, vilka ingen makt i världen kunde infria? Skall socialister lugnt och stilla se på, när alla möjligheter för deras idéers seger förstöres av en skara virrpannor, därför att dessa senare även benämner sig socialister? Det vore ju döden för arbetarrörelsen och de socialistiska idéerna. Det insåg Noske, och han använde de ofelbarast verkande medel, som fanns till hands för att hindra detta. (Rickard Lindström: Socialistisk vardag, sid. 42-43.)

Det var för att rädda kapitalismen, för att hindra socialismens seger, som Gustaf Noske sände tusentals arbetare i döden. Men den tyska socialdemokratins kulsprutor sköt bara åt vänster,

aldrig åt höger. Mot Hitlers bruna mördarbataljoner visade man en humanitet, som icke kände några gränser. År 1923 gjorde Hitler sitt första försök att erövra makten. Det var det beryktade kuppförsocket i München, då Hitler, Göring och Ludendorff med väpnat våld sökte störta den demokratiska ordningen. Kuppmaakarna kom av sig redan i början och antalet dödsoffer begränsades till tjugo.

”Sådant var Adolf Hitlers fängelse”.

Hitler fördes visserligen inför rätta, men rättegången var en ren komedi, Hitler förvandlade den till en propagandatillställning för fascismen. Slutet blev att han avtjänade hela nio månaders fängelse. I sin läsvärda bok om Hitler, som utgivits på det socialdemokratiska partiförlaget Tiden, tecknar Konrad Heiden följande talande bild av det fängelse där den tyska demokratin förvarade kuppmakaren Adolf Hitler.

I en underbar, högt uppe över Lech byggd gammal-bayersk barockstad ligger en stor park; i parken finns ett modernt skinande, med all den moderna tidens komfort försett – sanatorium, skulle man kanske tro, om det inte officiellt kallades fängelse; i första våningen finns ett stort rum med två fönster, vacker utsikt över trakten med säng, stol, skåp och ett stort arbetsbord – i denna cell har skriftställaren Adolf Hitler dragit sig tillbaka för att skriva boken ”Min kamp”. Umgänge har han så mycket och glatt och larmande, att han med våld måste skaffa sig lugn; besök får han mottaga i sådan utsträckning, att han behöver två rum för sina mottagningar och till sist måste avvisa gästerna; han överhoppas med så många gåvor att han delar ut dem bland vaktsofdaterna ... Han får samma mat som tjänstemännen på anstalten. Han får bränna ljus och arbeta på nätterna hur länge han vill; om han ville, skulle han få dricka öl och vin. På hans födelsedag uppstaplades i hans rum, enligt ett ögonvittnes berättelse, ett berg av paket: ”Hitlers rum och dagligrummet var som en skog av blommor. Det doftade som i ett drivhus”. Detta var Adolf Hitlers fängelse. (Konrad Heiden: Hitler. Sid. 172.)

Sovjetunionens bolsjeviker är ett hårdhänt släkte. Hade Hitler, Ludendorff och nr 291 Göring från Långbro dårhus försökt en sådan kupp i Sovjetunionen, så är vi säkra om att Hitler aldrig fått något tillfälle att skriva ”Min Kamp” i en blomsterdoftande våning i en underbar nejd. Bolsjevikerna hade säkert inte sparat på krutet. Hitler och Göring hade aldrig fått något tillfälle att skriva världshistoria.

En falsk ”humanitet”.

Tusentals tyska socialdemokrater har nu rika tillfällen att i tukthus, koncentrationsläger och i landsflykt ångra att de så länge tolererade en ledning, som behandlade kontrarevolutionen med silkesvantar. Hitler har tackat för välviljan genom att trampa ner hela den tyska arbetarrörelsen i blod under sina bruna stövlar. Sovjetregimen fick också till en början ångra att den var för mild mot kontrarevolutionära banditer. Denna mildhet kostade tusentals goda revolutionära kämpars liv. Sedan dess har bolsjevikerna varit hårdhänta mot kontrarevolutionen. Weimardemokratin, som var så human mot Adolf Hitler och andra arbetarklassens fiender, finns inte mer. Men Sovjetrepubliken står starkare än någonsin och visar med sitt gigantiska socialistiska bygge all världens arbetare den väg, som leder till kapitalismens krossande och socialismens seger.

Om den spanska demokratin i tid tagit hand om Franco och Mola, om den behandlat ett hundratal fascistiska generaler efter bolsjevismens lite hårdhänta metoder så hade det säkerligen inte blivit något fascistuppror i Spanien. Francos uppror beräknas redan ha kostat 200.000 människors liv. Det är en bakvänd humanitet, som offerar 200.000 liv för att ett hundratal banditer i full frihet skall få organisera ett fascistiskt uppror mot landets demokratiska regering.

Hundratals frihetskämpar stupar dagligen i Spanien.

Hundratals och tusentals tappra frihetskämpar stupar dagligen i kampen mot fascismen i Spanien. Sveriges arbetare följer med bultande pulsar det spanska folkets och den internationella brigadens kamp för demokratin och friheten. Ett hundratal svenskar kämpar som frivilliga på den spanska frihetsfronten, beredda att i likhet med vår tappra kamrat Olle Meurling offra livet i kampen mot fascismen. I en sådan tid, när så många tusen frihetskämpars liv är i fara, borde Sveriges arbetarledare finna angelägnare uppgifter än att leja gråterskor för ett dussin kontrarevolutionära banditer i Hitlers tjänst, vilka dömts för sina gärningar. Sveriges arbetarledare borde kunna finna angelägnare uppgifter än att smutskasta den enda stat som vågat göra vad den västeuropeiska demokratin icke vågat, att stödja Spaniens kämpande folk. Sveriges arbetare får aldrig glömma vad Georg Dimitrov, hjälten från Leipzigprocessen, slagit fast i detta sammanhang:

Det är klart bevisat, att Trotskij, Sinovjev, Kamenjev och deras band stod på andra sidan barriaderna och stod i samma läger som de, vilka sänder gevär, kulsprutor, ammunition och flygmaskiner till de spanska fascistgeneralerna.

Rättegången mot terroristerna, mot fascismens agenter är en beståndsdel i den internationella arbetarklassens antifascistiska kamp. Den verkliga solidariteten med Spaniens folk är oförenlig med skydd åt fascismens agenter i andra länder. Man kan inte ärligt understödja det spanska folket som kämpar mot fascismen och samtidigt försvara det terroristiska pack i Sovjetunionen, som samarbetar med fascisterna. Den, som direkt eller indirekt understödjer de kontrarevolutionära terroristerna i Sovjetunionen, han hjälper i själva verket även de spanska fascisterna, han förhindrar de spanska arbetarnas kamp och underlättar fascisternas arbete.

Den socialdemokratiska internationalens och de socialdemokratiska partierna ledare hade inte bråttom när Komintern manade till enhetsaktioner för Spaniens folk, för Abessinieners folk och för fascismens offer. De har saboterat varje sådan aktion, men de har alltid varit beredda att ögonblickligen protestera, när sovjetregimen ställt klassfiendernas agenter inför folkets domstol. De söker använda dessa processer som tillhyggen mot den proletära enhetsrörelsen, mot kommunismen och Sovjetunionen för att upprätthålla splittringen inom arbetarklassen och för att förhindra en kämpande enhetsfront mot fascismen.

De kommer icke att lyckas i sin sköna spekulering. Sveriges arbetare förstår att den bolsjevikiska vaksamheten mot socialismens fiender är nödvändig. Kampen mot trotskismen måste föras skoningslöst. Den är en del av vår strävan att skapa en mäktig enhetsfront och folkfront mot kriget och fascismen. Sovjetunionen är den internationella arbetarklassens största tillgång. Den som kämpar för fred, frihet och demokrati, för framåtskridande och socialism, måste stå på Sovjetunionens sida. Sovjetunionens socialistiska segrar är så lysande, så stor-slagna, så levande för de arbetande massorna, att alla lögn- och smädekampanjer kommer att krossas mot Sovjetunionens levande socialistiska verklighet. Den proletära enhetsstanken går segrande fram över världen och kan icke hejdas av enhetsfiendernas smädekampanj.

Den antifascistiska enhetsfronten och folkfronten skall krossa fascismen och dess trotskistiska agenter och hantlangare.